

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/525/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210779
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miroslav Jamrich
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5612210779.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Miroslava Jamricha a členov senátu JUDr. Gabriely Veselovej a JUDr. Dagmar Cabadajovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, v konaní o náhradu majetkovej škody 125,- eur a náhradu nemajetkovej ujmy 1.210,- eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 8C/239/2012-63 zo dňa 10. júna 2013, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č.k. 8C/239/2012-63 zo dňa 10. júna 2013 žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok odôvodnil vykonaným dokazovaním, na základe ktorého mal preukázané, že žalobca sa podanou žalobou vo veci samej domáhal od žalovaného zaplatať majetkovej škody 125,- eur a nemajetkovej ujmy 1.210,- eur na tom skutkovom a právnom základe, že žalobca ako oprávnený navrhol vykonať exekúciu voči dlžníčke Z. G. pre jej nespĺnený záväzok vyplývajúci zo zmluvy o úvere. Súdny exekútor návrh zaevidoval pod č. EX 9804/2008 a požiadal Okresný súd Liptovský Mikuláš o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd o tejto žiadosti rozhodol 14.12.2009 poverením súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Urobil tak po uplynutí zákonom stanovenej doby, v omeškaní je viac ako 22 mesiacov bez toho, aby existovala okolnosť umožňujúca exekučnému súdu postupovať so zbytočnými prietahmi. Okresný súd počas tohto obdobia nevykonával vo veci úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty, ktoré sa poškodený počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Požiadavku na nahradenie majetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil tým, že nesprávny úradný postup okresného súdu je dôsledkom nesústredenej súdnej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy spojené so zásahom do výkonu majetkových práv poškodeného. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu pohľadávky. Došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: Neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvenčii povinného. Neexistuje akýkoľvek účinný vnútroštátny prostriedok nápravy spôsobilý reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu spojených s absolútnou nemožnosťou

vrátenia strateného času, čo vyvolalo u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj jej majiteľov, pocit frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty, nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou a jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Vyvolaná strata zisku zrealizovaného obchodu spôsobila hospodársku stratu na strane žalobcu, aj na strane jej majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Preto potreba náhrady nemajetkovej ujmy má svoj základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov dosiahnutia adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Pri určovaní výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy vychádzal žalobca z doktríny prijatej Ústavným súdom SR, podľa ktorej je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje satisfakcia vo výške cca 660,- eur. Žalobca si ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania, za porušenie jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, stratu dôvery v právo a v spravodlivé riešenie veci a vyvolanie rizík ohrozujúcich konečné vymoženie pohľadávky (spôsobené v priamej príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu) uplatňuje alikvotným pomerom 55,- eur za každý mesiac omeškania činnosti exekučného súdu sumu 1.210,- eur za 22 mesiacov. V danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 664 dní.

V prejednávanej veci Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 8NcC/52/2013-19 zo dňa 30.1.2013 rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Liptovský Mikuláš JUDr. Jana Halušková nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, ktorá je vedená pod sp.zn. 8C/239/2012.

Vykonaným dokazovaním prvostupňový súd mal preukázať, že žaloba je nedôvodná, preto ju zamietol pre neunesenie dôkazného bremena. Súd prvého stupňa predovšetkým skúmal, či bol splnený základný predpoklad uplatnenia nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na súde, ktorým je v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a zmene niektorých zákonov v platnom znení. Predbežné prerokovanie nároku na základe písomnej žiadosti poškodeného podanej na príslušnom orgáne, ktorým je v súdenom prípade Ministerstvo spravodlivosti SR. Žalobca tvrdil, že tento zákonný postup dodržal písomnou žiadosťou, potvrdenie o prijatí ktorej žalovaným je založené v spise Okresného súdu Liptovský Mikuláš o náhrade škody z titulu nesprávneho úradného postupu v exekučnej veci vedenej voči G. E.. Súd prvého stupňa zdôraznil, že v tomto súdnom konaní je žalovaným štát - Slovenská republika ako nositeľ právnej subjektivity (právnická osoba), menom ktoré koná štátny orgán - Ministerstvo spravodlivosti SR. Žalovaným nie je štátny orgán - Ministerstvo spravodlivosti SR, ktoré pri postupe podľa § 15 zák. č. 514/2003 Z.z. v platnom znení nekoná za štát, ale v rámci vlastných kompetencií zverených mu zákonom, koná vo vlastnom mene, na vlastný účet ako samostatná právnická osoba. Preto, ak žalobca tvrdí, že potvrdenie o prijatí písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku vystavené žalovaným (t.j. Slovenskou republikou) sa nachádza v súdnom spise Okresného súdu Liptovský Mikuláš, nejde o prijatie žiadosti orgánom určeným zák. č. 514/2003 Z.z. v platnom znení na jeho prerokovanie (Ministerstvo spravodlivosti SR). Je potom bez právneho významu tvrdenie žalobcu, že žalovaný do dňa podania žaloby na žiadosť o predbežné prerokovanie nároku pozitívne nereagoval. Ak boli žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody doručené žalovanému namiesto toho, aby boli doručené Ministerstvu spravodlivosti SR, potom nárok žalobcu nebol prerokovaný predbežne a žaloba je z hľadiska § 15 zák. č. 514/2003 Z.z. podaná predčasne. Ak boli tieto žiadosti doručené kompetentnému orgánu MS SR (lebo žalobca dôsledne nerozlišuje postavenie štátu ako účastníka konania, za ktorého koná MS SR a postavenie MS SR ako orgánu kompetenčného na konanie podľa § 15 zák. č. 514/2003 Z.z.), potom žalobca neuniesol na preukázanie tohto tvrdenia dôkazné bremeno. Žalobca v 1/ rade ani netvrdil, kedy sa v súdenom prípade obrátil na MS SR (nie na Slovenskú republiku) s písomnou žiadosťou o predbežné prerokovanie súdeného nároku na náhradu škody, čo bolo obsahom jeho žiadosti, či, akým spôsobom a kedy MS SR reagovalo, či nárok žalobcu na náhradu škody nebol uspokojený alebo bol uspokojený len čiastočne alebo mu bolo písomne oznámené, že jeho nárok na náhradu škody uspokojený nebude. Ak sa žalobca obrátil na kompetentný orgán spoločnou žiadosťou týkajúcou sa viacerých škodových prípadov, aj to mal jasne v žalobe tvrdiť. Rovnako žalobca neoznačil dôkaz, ktorým by preukázal podanie písomnej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku v súdenom prípade. Odkaz na iné súdne konanie (spis Okresného súdu Liptovský Mikuláš o náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu v exekučnej veci vedenej voči Stanislavovi E.), je bez akéhokoľvek

tvrdenia v súvislosti súdeného prípadu s označeným súdnym konaním nedostatočné. Navyše nie je ani v možnostiach súdu zostrovať uvedené súdne konanie, pokiaľ nie je označené účastníkmi konania, predmetom konania a najmä spisovou značkou (ktorá žalobcovi ako účastníkovi súdneho konania musí byť známa minimálne z písomného potvrdenia o prijatí žaloby vystaveného súdom). Ak sú účastníkmi uvedeného súdneho konania žalobca a žalovaný, nie pán E., rovnako súd nemá možnosť lustrácie v niekoľkých stovkách súdnych spisov (v súdnom registri sú uvedení účastníci konania, nie skutkové tvrdenia).

Ďalej prvostupňový súd v odôvodnení zamietajúceho rozsudku uviedol, že žalobca ako právny základ žalovaného nároku uvádza nesprávny úradný postup Okresného súdu Liptovský Mikuláš pri vydávaní poverenia v exekučnej veci. Žalobca tvrdí, že k povereniu súdneho exekútora došlo 14.12.2009, v omeškaní dlhšom ako 22 mesiacov (odkedy žalobca datuje počiatok tejto lehoty, nie je zrejme). Súd prvého stupňa mal preukázať, že o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia bolo rozhodnuté udelením poverenia, ktoré bolo doručené súdnemu exekútorovi 13.12.2010 spolu s uznesením zo dňa 3.12.2010 o zastavení exekúcie, preto že exekučný titul priznáva právom nedovolené plnenie. Jeho vydaniu predchádzala výzva zo dňa 22.9.2009 na predloženie úverovej zmluvy zaslaná súdnemu exekútorovi, ktorý reagoval písomnosťou zo dňa 3.10.2009 a žiadosť oprávneného z 13.10.2009 na predĺženie lehoty na splnenie tejto povinnosti o 60 dní. Výzvou z 11.10.2010 súd požiadal právneho zástupcu oprávneného na predloženie relevantných listinných dôkazov. Vydanie poverenia v uvedenom čase sa spravovalo ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 31.5.2010, v zmysle ktorého, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti, písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Súd len poznamenáva, že uvedené zákonné ustanovenie zakotvuje lehotu 15 dní od doručenia žiadosti na písomné poverenie exekútora, nie aj na jeho doručenie exekútorovi. K udeleniu poverenia vyžiadaného súdnym exekútorom 27.8.2009 došlo 14.12.2009 preto, že súd bol povinný skúmať splnenie zákonných podmienok pre jeho vydanie, najmä náležitosti exekučného titulu. Pre takéto skúmanie súd potreboval všetky listinné dôkazy, ktoré mu spolu s návrhom na vydanie poverenia neboli predložené. Nezostávalo teda iné, iba o ich predloženie požiadať súdneho exekútora, ktorý žiadosť zaslal oprávnenému. Samotný oprávnený teda žalobca v prebiehajúcom súdnom konaní sp. zn. 8C/239/2012 Okresného súdu Liptovský Mikuláš požiadal dňa 13.10.2009 o predĺženie lehoty o 60 dní, teda do 13.12.2009. Ako vychádza z uvedeného poverenie bolo následne vydané v 15-dňovej lehote od obdržania úplnej žiadosti.

Súd prvého stupňa ďalej v odôvodnení uviedol, že žalobca si uplatňoval právo na náhradu majetkovej škody vo výške 125,- eur paušálne vo všetkých súdnych konaniach (len v senáte 8C Okresného súdu Liptovský Mikuláš cca 110 vecí), bez ohľadu na tvrdenú dĺžku nečinnosti súdu. Odôvodnenie požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobcom je len hypotetické. Žalobca nepreukázal, že došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a insolvencii povinného. Ak konaním súdu malo dôjsť u členov riadiacich orgánov žalobcu, resp. majiteľov právnickej osoby, k pocitu frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty, nedôvery v právo a v rovnosť spoločnosti ako fyzické osoby sa môžu domáhať ochrany svojich práv v zákonom predpísaným spôsobom. Žalobca netvrdil konkrétne, kedy a ktoré jeho plánové podnikateľské aktivity a už vytvorené podnikateľské plány zanikli, ani tento zánik nepreukázal. Žalobca tiež netvrdil a nepreukázal, že došlo k strate zisku z realizovaného obchodu a hospodárskej strate žalobcu (napríklad predložením výpisov z účtovnej evidencie, po tom čo by žalobca musel tvrdiť konkrétnu výšku tejto straty a obdobie jej vzniku - aj keď môže ísť o skutočnosti tvoriace predmet žalobcovho obchodného tajomstva, potom záleží od žalobcu, či ich bude naďalej tajiť a vystavuje sa riziku neunesenia dôkazného bremena v konaní o náhradu škody alebo ich zverejní a splní dôkaznú povinnosť). Napokon žalobca konkrétne netvrdil a nepreukázal ani ovplyvnenie jeho ďalších podnikateľských postupov a jeho neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Preto s poukazom na vyššie uvedené súd žalobu zamietol.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V odvolaní vytýkal prvostupňovému súdu, že vec prejednával v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, keď namietal, že požiadal o zrušenie pojednávania a uviedol dôležité dôvody a predložil listiny spájané s označenými dôvodmi. Preto podľa názoru odvolateľa súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ďalej poukázal na to, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca. V konkrétnostiach uviedol, že súd sa mal dopustiť viacerých omylov, keď rozhodol bez toho, aby žalobcovi umožnil ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci. Žalobca ako strana v konaní nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesom, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom

vyjadriť, nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Zdôraznil, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. S poukazom na uvedené preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na opätovné prejednanie.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu ustanovenom v § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p.

Podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnej dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnej odôvodnenia napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedol odvolateľ konštatuje, že súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd náležitým spôsobom ich v celom súhrne posúdil a nadväzne aj náležite vyhodnotil. Nemohol preto odvolací súd prisvedčiť žalobcovi, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď vykonal pojednávanie bez jeho prítomnosti napriek tomu, že žalobca požiadal o zrušenie pojednávania. Správne súd prvého stupňa postupoval v súlade s ust. § 101 ods. 2 O.s.p., ktoré predpokladá prejednanie veci aj v neprítomnosti riadne predvolaného účastníka, ktorý sa nedostaví na pojednávanie a ani nepožiadá z dôležitého dôvodu o odročenie. Z návrhu na zrušenie nariadeného pojednávania, ktorý podal žalobca z dôvodu porušenia nestrannosti súdu a sudcu nebolo možné v preskúmvanej veci posúdiť a vyhodnotiť ako dôležitý dôvod, nakoľko o nestrannosti súdu a sudcu už v predmetnom konaní bolo rozhodnuté takým spôsobom, že nadriadený súd rozhodnutím č. k. 8NcC/52/2013-19 zo dňa 30.1.2013 zákonnú sudkyňu Okresného súdu Liptovský Mikuláš JUDr. Janu Haluškovú nevylúčil z prejednávania a rozhodovania veci. Odvolací súd nemohol prisvedčiť ani ďalšej namietanej skutočnosti, že v konaní bolo porušené právo na kontradiktórne konanie a že súd svojím postupom jej odňal možnosť konať pred súdom. Túto procesnú vadu vyvodzuje z toho, že v rozhodnutí súdu absentuje náležité odôvodnenie zaujatého právneho názoru. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003 podľa ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odvolací súd odôvodnenie rozsudku prvostupňového súdu považuje za zrozumiteľné, ktoré jasne objasnilo skutkový a právny základ rozhodnutia. Ako už bolo vyššie uvedené v preskúmvanej veci bolo nariadené pojednávanie pričom žalobca bol riadne na pojednávaní predvolaný, no bez ospravedlnenia sa na daný termín nedostavil i keď podal návrh na zrušenie pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu. Podľa ust. § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv, teda právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom, nazerať do spisu, robiť si výpisy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali. Pokiaľ teda súd prvého stupňa na pojednávaní dňa 10.6.2013 sa oboznámil s obsahom spisu a obsahom exekučného spisu súdu, a teda vykonal dôkazy navrhované žalobcom a poskytol možnosť obom účastníkom zúčastniť sa pojednávania, čím mali možnosť vyjadriť sa k dôkazom, respektíve navrhnuť ďalšie dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, takýmto postupom prvostupňového súdu nedošlo k porušeniu princípov kontradiktórnosti a princípu rovnosti zbraní ako základných prvkov práva na spravodlivé súdne konanie. K právu účastníka konania vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom zodpovedá aj povinnosť súdu

umožniť účastníkovi, aby sa vyjadril ku každému dôkazu, ktorý súd vykonal a ktorý môže aj obsahovať zistenie významné pre rozhodnutie súdu. Krajský súd konštatuje, že tento postup bol zo strany súdu prvého stupňa dodržaný a nič mu nemožno vytknúť. Preto v žiadnom prípade odvolací súd nemohol prisvedčiť argumentom na ktorých odvolateľ založil svoje odvolanie, pretože v napadnutom rozsudku nezistil žiadne pochybenie a tak ho potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p., keď v odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa ust. § 151 ods. 1 O.s.p. neuplatnil, respektíve zo spisového materiálu ani žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú, preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.